

Zn. SPR-4174/07-35

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 5. října 2007 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: [REDAKCE], jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., prostřednictvím vnitřního kamerového systému ve [REDAKCE], zpracovával osobní údaje svých zaměstnanců za účelem zjištění porušení zásad bezpečnostní ochrany výroby a kontroly plnění výkonových norem, potvrzení poruch a prostojů, bez jejich souhlasu; při zpracování za těmito účely, a dále za účelem zjištění porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a protipožárních předpisů a za účelem odhalení spáchání trestné činnosti nestanovil dobu uchovávání pořízených záznamů, které fakticky uchovával po dobu v řádu několika měsíců; v souvislosti s provozováním vnitřního i vnějšího kamerového systému ve [REDAKCE] neposkytl subjektům údajů informace o zpracování osobních údajů; uchovával osobní údaje uvedené ve „Vyhodnocení kamerového záznamu ze dne 5. 3. 2005“ v plastovém pořadači v místnosti mistrů, kde byly ostatním zaměstnancům přístupné i po dobu nepřítomnosti mistrů; pro účely personální evidence ve [REDAKCE] zpracovával jako nadbytečný osobní údaj získaný prostřednictvím fotografie zaměstnanců vlepené do osobního dotazníku a evidenčního lístku; a jako správce osobních údajů nesplnil ve vztahu ke zpracování osobních údajů kamerovým systémem ve [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] oznamovací povinnost vůči Úřadu pro ochranu osobních údajů,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, nebo v případě naplnění některé z výjimek uvedených v písm. a) až g) tohoto ustanovení,

povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování,

povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce při shromažďování osobních údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel

budou osobní údaje zpracovávány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, o právu subjektu údajů přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb.,

povinnost stanovenou v § 11 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost při zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. bez zbytečného odkladu subjekt údajů informovat o zpracování jeho osobních údajů,

povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů,

povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu,

a povinnost stanovenou v § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost toho, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje tuto skutečnost písemně oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů před zpracováváním osobních údajů,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně, správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., neboť uchovával osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování, správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť neposkytl subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem, správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť shromažďoval nebo zpracovával osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu a správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nesplnil oznamovací povinnost podle tohoto zákona, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 200.000 Kč
(slovy dvě stě tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

případech, a u všech výrobních provozů, jsou z důvodu zabezpečení ochrany utajovaných informací instalovány technické prostředky zahrnující i CCTV.

Účastník řízení dále v odporu uvádí, že odvolací orgán Úřadu ve svém rozhodnutí o jeho námitce jako kontrolovaného subjektu uvádí: „Dle názoru odvolacího orgánu tak nelze usoudit, že by výjimka ze zákona o ochraně osobních údajů uvedená v ustanovení § 3 odst. 6 byla aplikovatelná na kontrolované zpracování osobních údajů. Odvolací orgán považuje argumentaci kontrolovaného, tedy přímého vztahu výjimky uvedené v ustanovení § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů, za účelovou, když tvrzení kontrolovaného nemá oporu v kontrolních zjištěních, ani ve shromážděných materiálech.“ S tímto závěrem odvolacího orgánu Úřadu účastník řízení dle svého vyjádření nemůže souhlasit. Závěr vychází dle účastníka řízení ze zjištění, že žádný z poskytnutých a předložených materiálů není označen klasifikačním stupněm utajení dle zákona č. 412/2005 Sb., a z toho, že kontroloři obdrželi v průběhu kontroly veškeré požadované informace a písemné materiály, žádný materiál jim nebyl odepřen z důvodů, že by se mohlo jednat o utajovanou informaci. ZOUI společně s přílohou č. 1 nařízení vlády, obsahující Seznam utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva financí, exaktně definuje, co je považováno v tomto rezortu za utajovanou informaci. Do stupně utajení „Vyhrazené“ jednoznačně zařazuje speciální zajišťovací prvky uplatňované v technologii bankovek, dokladů a cenin, respektive celou výrobu cenin prováděnou účastníkem řízení. Účastník řízení znovu deklaruje zásadní skutečnost, že CCTV byly instalovány jako součást režimových opatření dle ZOUI. Instalace byla provedena v souladu s ZOUI pro zajištění ochrany technologií a samotné výroby cenin, kam jednoznačně tyto technologické a výrobní procesy spadají.

Účastník řízení také uvádí, [REDACTED]

Tento vnitropodnikový předpis již účel využívání kamerových systémů při výrobě subsumuje. Účastník řízení je současně přesvědčen o skutečnosti, že jeho zaměstnanci byli v dostatečné míře informováni o účelu zpracování záznamů a o organizační složce, kterou jsou záznamy zpracovávány (vnitropodnikový předpis - organizační řád). S tímto vnitropodnikovým předpisem se seznamuje každý zaměstnanec již při podpisu pracovní smlouvy. Jak již bylo v předchozím textu uvedeno, podle sdělení Úřadu čj. REG-11454/01 ze dne 17. července 2007 se oznamovací povinnost podle § 16 zákona č. 101/2000 Sb. na zpracování osobních údajů účastníkem řízení nevztahuje. Uvedené sdělení Úřadu, proto nemalou mírou zasahuje do samotného výroku a odůvodnění příkazu. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že účastník řízení zpracovává osobní údaje nezbytné pro plnění

povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění významného hospodářského zájmu České republiky, a proto je působnost zákona č. 101/2000 Sb. ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 písmeno e) výrazně omezena. Účastník řízení proto navrhuje, aby Úřad pro ochranu osobních údajů vydaný příkaz zrušil.

Na základě shora uvedených skutečností si správní orgán vyžádal a zahrnul jako podklad svého rozhodnutí spisovou dokumentaci vztahující se k registraci kamerového systému účastníkem řízení.

Zákon č. 101/2000 Sb. provádí ústavně zakotvené základní právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o jeho osobě (vyjádřené v čl. 10 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod), které je neoddělitelnou součástí práva na ochranu soukromí, resp. soukromého a rodinného života. Uvedená základní lidská práva vyplývají i z mezinárodních úmluv, které je Česká republika povinna dodržovat a práva z nich vyplývající garantovat (např. Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod).

Účastník řízení je ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. správcem osobních údajů shromážděných prostřednictvím záznamů z kamerového systému. Na provozovatele kamerového systému se přitom zákon č. 101/2000 Sb. vztahuje za předpokladu, že systematicky zpracovává získávané informace ve smyslu ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Podle názoru správního orgánu je tomu tak vždy, když je kamerový systém (zaměřený na monitorování fyzických osob) vybaven záznamovým zařízením, neboť v takovém případě dochází k systematickému shromažďování snímků osob nacházejících se v určitém časovém úseku v monitorovaném prostoru. V uvedených souvislostech lze nadto vyslovit i jistou presumpci dalšího využívání těchto záběrů; v opačném případě (pokud by záběry neměly být nijak využívány) by záznamové zařízení postrádalo jakýkoli smysl. Účastník současně stanovil účel a prostředky zpracování osobních údajů, čímž došlo k naplnění všech definičních znaků správce osobních údajů.

Jednou ze základních povinností správce osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb. je povinnost vyjádřená v § 5 odst. 2 tohoto zákona, tedy povinnost zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů, tj. osob o jejichž údaje se jedná. Bez takového souhlasu je možné osobní údaje zpracovávat pouze v případech zákonem č. 101/2000 Sb. taxativně vyjmenovaných v § 5 odst. 2 písm. a) až g). V případě účastníka řízení je nutno rozlišit čtyři jím uvedené účely zpracování z hlediska dodržení povinnosti dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. V případě účelu zjištění porušení předpisů bezpečnosti a ochrany při práci a protipožárních předpisů a účelu odhalení spáchání trestného činu dospěl správní orgán k závěru, že na tato zpracování lze aplikovat výjimku uvedenou v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a provádět je bez souhlasu subjektu údajů.

V případě zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému ve vnitřních prostorech [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] za účelem zjištění porušení zásad bezpečnosti ochrany výroby a za účelem kontroly plnění výkonových norem, potvrzení poruch a prostojů, dospěl správní orgán k závěru, že v tomto případě není naplněna žádná z výjimek pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů. Na toto zpracování dle názoru správního orgánu nelze aplikovat ani výjimku

uvedenou v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť při aplikaci této výjimky z obecné povinnosti správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů platí také věta za středníkem citovaného ustanovení, která uvádí, že takovéto zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Účely těchto zpracování, tj. v první řadě monitorování a vyhodnocování pracovní činnosti zaměstnanců, prostožů apod. (správní orgán v této souvislosti vychází z obsahu spisového materiálu, ve kterém je jedno z těchto vyhodnocení záznamu založeno, a upřesnění podané účastníkem řízení v námitce č. 4 proti kontrolnímu protokolu považuje za irelevantní a účelové; účel zpracování osobních údajů je třeba vždy hodnotit podle reálného stavu a nikoliv podle toho, co správce jako účel deklaruje) představuje podle správního orgánu nepřiměřený zásah do soukromí zaměstnanců na pracovišti, kdy je tímto způsobem nahrazována činnost odpovědných vedoucích pracovníků. V této souvislosti správní orgán poukazuje i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, dle kterého je soukromím zejména osobní soukromí člověka, ale i právo každého člověka na vytváření a rozvíjení vztahu s dalšími lidskými bytostmi, a to i na pracovišti; dle soudu není dost dobře možné přesně oddělit soukromý a profesionální život, neboť právě v rámci svých pracovních aktivit má většina lidí největší příležitost navazovat a rozvíjet vztahy s vnějším okolím, a proto právo na respektování soukromého života zahrnuje i právo na respektování soukromí v zaměstnání (viz např. rozhodnutí ve věci Niemietz v. Německo z roku 1992). Shodně lze posuzovat i druhý z účelů, tzn. zjištění porušení zásad bezpečnostní ochrany výroby, kdy ze spisového materiálu vyplývá, že toto zpracování nahrazuje a zdvojuje příslušné kontrolní mechanismy a činnosti odpovědných pracovníků dle vnitřních předpisů účastníka řízení pro zajištění bezpečnostní ochrany výroby (viz Směrnice pro zajištění ceninové výroby). Zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému je za tímto účelem dle názoru správního orgánu nadbytečné; po srovnání míry zásahu do soukromí (zaměstnanec je monitorován po celou dobu na svém pracovišti a záznam je využíván k hodnocení jeho pracovní činnosti) s deklarovaným účelem a ostatními možnými a současně méně invazivními prostředky pro naplnění tohoto účelu, dospěl správní orgán k závěru, že je v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Z výše uvedených důvodů proto nelze na tato zpracování aplikovat výjimku uvedenou v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.; současně účastník řízení dle spisového materiálu nedisponuje souhlasem svých zaměstnanců se zpracováním jejich osobních údajů k těmto účelům.

Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. má účastník řízení povinnost uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. Účastník řízení přitom nestanovil přesnou dobu uchování osobních údajů k jednotlivým účelům. Správní orgán proto v této souvislosti vychází z vyjádření účastníka řízení v průběhu kontroly, kontrolních zjištění a dále z jeho vyjádření v námitkách proti kontrolnímu protokolu. Z výše uvedených podkladů vyplývá, že účastník řízení uchovává záznamy z kamerového systému po dobu, která je závislá na délce výrobního procesu a současně délce reklamačních lhůt; účelem tohoto uchování je prokázání stavu výroby dané ochraňované zakázky. Účastník řízení tak nemá přesně vymezenou dobu uchování záznamů, přičemž fakticky záznam uchovává po dobu v řádu měsíců. Ke stanovení doby uchování osobních údajů správní orgán uvádí, že je nutné vždy posuzovat tuto dobu ve vztahu k jednotlivým účelům zpracování osobních údajů; v případě kamerového systému

provozovaného za více účely je poté v souladu se zákonem stanovit dobu uchovávání ve vztahu k účelu, který vyžaduje nejdelší dobu uchovávání. Současně je ale nutné posuzovat soulad zpracování dle jednotlivých účelů; je-li v případě účastníka řízení zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému za účelem zjištění porušení zásad bezpečnostní ochrany výroby a za účelem kontroly ve vztahu k plnění výkonových norem, potvrzení poruch a prostojů, prováděno v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., nelze k těmto účelům přihlížet při posouzení přiměřenosti doby uchovávání osobních údajů. Ve vztahu ke zpracování osobních údajů za účelem zjištění porušení předpisů o bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a protipožárních předpisů a za účelem odhalení spáchání trestné činnosti, dospěl správní orgán k závěru, že je dlouhodobé uchovávání kamerových záznamů nepřiměřené; za těmito účely lze záznam uchovávat po dobu řádově několika dnů, neboť v rámci standardního provozu účastníka řízení (tj. standardního pracovního týdne) musí být v jeho možnostech zjistit případný incident a přijmout související opatření nejdéle v horizontu několika dnů.

Další povinností správce osobních údajů je podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. již při shromažďování údajů (tj. nejpozději současně se započítáním takového shromažďování) poskytnout dotčeným subjektům údajů informace o zamýšleném zpracování. Jedná se o sdělení, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny. Dále je nezbytné subjekty údajů poučit o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů a o dalších právech vyjádřených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. Tyto informace není správce povinen poskytnout pouze, pokud jsou subjektu údajů již známy. Při plnění informační povinnosti je dále třeba rozlišovat okruh subjektů, vůči kterým má být splněna, a skutečnost, zda je, resp. má být zpracování prováděno se souhlasem subjektu údajů nebo bez souhlasu. V případě zpracování prováděného na základě výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je stanoven okamžik splnění této povinnosti v § 11 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb., dle kterého je správce povinen bez zbytečného odkladu informovat subjekt údajů o zpracování jeho osobních údajů; informační povinnost proto v tomto případě nemusí být splněna pokaždé před zahájením zpracování v plném rozsahu. V případě zaměstnanců účastníka řízení, případně dalších subjektů, které do sledovaného prostoru pravidelně vstupují, je nutné splnit informační povinnost ještě před zahájením zpracování, a to v plném rozsahu požadovaném zákonem, neboť tento okruh subjektů údajů je správcem předem znám a má tak možnost je bez zbytečného odkladu informovat. V případě dalších subjektů údajů, které do sledovaných prostor budou přicházet nepravidelně, resp. nepředvídatelně, je účastník řízení povinen splnit informační povinnost např. umístěním informačních tabulek u vstupu do těchto sledovaných prostor. K náležitostem této informační tabulky poté správní orgán dodává, že musí obsahovat informaci, že prostor je sledován kamerovým systémem, musí zde být uveden správce takto pořízených záznamů a musí zde být informace, kde bude subjektu údajů poskytnuta informace o zpracování v plném rozsahu požadovaném § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. (tj. kde si může např. vyzvednout v písemné podobě další informace o kamerovém systému). Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení neinformoval svoje zaměstnance v zákonem předvídaném rozsahu o zpracování jejich osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému, tyto informace neobsahuje ani žádný vnitřní předpis účastníka řízení, se kterým by byli zaměstnanci prokazatelně seznámeni. Současně

účastník řízení nesplnil dle spisového materiálu ani informační povinnost dle § 11 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb., neboť ve svém areálu neumístil shora uvedené informační cedule a svoji povinnost nesplnil ani jiným způsobem.

V souvislosti s provozováním kamerového systému je účastník řízení správcem nejen osobních údajů – vlastních kamerových záznamů, ale i osobních údajů, které vzniknou následným zpracováním těchto záznamů; jednou ze skupiny těchto osobních údajů jsou také údaje uvedené v přepisu (vyhodnocení) kamerového záznamu. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je správce osobních údajů povinen přijmout taková opatření, aby osobní údaje nebyly vystaveny riziku neoprávněného zpracování či zneužití, což předpokládá, že účastník řízení důsledně zváží veškerá rizika, která jsou s jím prováděným zpracováním osobních údajů spojená, a přijme odpovídající opatření k jejich maximálnímu vyloučení. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu porušením povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. přitom postačí pouze vznik stavu, kdy jsou osobní údaje určitým způsobem ohroženy, přestože doposud nedošlo nebo ani nedojde k jejich neoprávněnému zpřístupnění. Uložení přepisů kamerových záznamů v místnosti mistrů takovým způsobem, že byly přístupné ostatním zaměstnancům, kteří k nim mít přístup neměli, nelze dle správního orgánu považovat za dostatečné opatření směřující k zabezpečení před neoprávněným přístupem. V případě účastníka řízení ze spisového materiálu přitom vyplývá, že k neoprávněnému přístupu k osobním údajům uvedeným ve „Vyhodnocení kamerového záznamu ze dne 5. 3. 2005“ došlo. Správní orgán proto dospěl k závěru, že ze strany účastníka řízení došlo také k porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Účastník řízení je dále ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. správcem osobních údajů shromážděných prostřednictvím fotografií svých zaměstnanců. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. je přitom správce povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Zpracování fotografií zaměstnanců za účelem personální evidence je dle názoru správního orgánu nadbytečné, neboť je účastník řízení nepotřebuje pro žádný úkon v souvislosti s právy a povinnostmi uloženými mu předpisy pracovního práva, práva sociálního zabezpečení, daňového práva apod.

Jak již bylo shora uvedeno, účastník řízení je správcem osobních údajů (záznamů z kamerového systému) ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. Ten, kdo hodlá jako správce zpracovávat osobní údaje, má podle § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost tuto skutečnost oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů, přičemž tato povinnost se nevztahuje pouze na zpracování uvedená v § 18 zákona č. 101/2000 Sb. S ohledem na charakter a účel zpracování osobních údajů dospěl správní orgán k závěru, že se nejedná o zpracování, které správci ukládá zvláštní zákon, a výjimky uvedené v § 18 zákona č. 101/2000 Sb. na účastníka řízení nevztahují, a došlo tedy k porušení povinnosti stanovené v § 16 zákona č. 101/2000 Sb.

K námitkám účastníka řízení uvedeným v podaném odporu správní orgán uvádí, že účastník řízení nesprávně směšuje výjimky dle § 3 odst. 6 písm. e) a dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., oboje v souvislosti s režimem a pravidly stanovenými zákonem č. 412/2005 Sb. Skutečnost, že účastník řízení provozuje kamerový systém v souladu s povinnostmi, které pro něj vyplývají ze zákona

č. 412/2005 Sb. a případně jeho prováděcích předpisů, ještě sama o sobě neznamená, že při tomto zpracování není povinen dodržovat v oblasti zpracování osobních údajů podmínky stanovené zákonem č. 101/2000 Sb.; částečná výjimka z těchto povinností je možná pouze za současného splnění podmínky vymezené jako významný hospodářský zájem České republiky nebo Evropské unie tak, jak ji uvádí § 3 odst. 6 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Při posuzování, zda je tato podmínka naplněna, je přitom třeba vycházet především z fakticky prováděné činnosti správce a tuto posoudit z hlediska naplnění kritéria významného hospodářského zájmu České republiky. Samotnou skutečnost, že správce provádí část zpracování osobních údajů v režimu zákona č. 412/2005 Sb., přitom za významný hospodářský zájem považovat nelze. Správní orgán na základě spisového materiálu posuzoval činnost účastníka řízení ve [REDAKCE] v době kontroly a dospěl k závěru, že tisk stravenek a jízdenek nelze považovat za významný hospodářský zájem. Správní orgán v této souvislosti bez dalšího nemůže posuzovat, zda by např. tisk bankovek, nebo i jiných cenin, bylo možné považovat za takový významný hospodářský zájem, považuje ale za nutné uvést, že výjimky dle § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb. z některých zákonných povinností je třeba vykládat restriktivně, tedy tak, že se vztahují vždy na pouze konkrétní činnost, která jejich aplikaci umožňuje. Je-li tedy [REDAKCE] současně připraven technologicky na tisk bankovek, případně je-li přizpůsoben k plnění úkolů vyplývajících ze zákona č. 240/2000 Sb. a zákona č. 241/2000 Sb., bylo by možné aplikovat výše uvedenou výjimku (v případě posouzení této činnosti za významný hospodářský zájem) pouze v době, kdy v něm skutečně bude probíhat např. tisk bankovek, resp. kdy bude plnit úkoly vyplývající z obou zmíněných „krizových“ zákonů.

Ze shora uvedených důvodů je proto třeba samostatně a nezávisle na sobě posuzovat naplnění výjimky dle § 3 odst. 6 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. K postupu Úřadu pro ochranu osobních údajů při registraci kamerového systému správní orgán uvádí, že v této věci je obsah sdělení zn. REG-11454/01 ze dne 17. července 2007 chybný, neboť na základě oznámení o zpracování osobních údajů (registrační formulář), doplnění tohoto oznámení a skutkových zjištění vyplývajících z provedené kontroly, mělo být zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému v části vztahující se k [REDAKCE] účastníku řízení zaregistrováno. Správní orgán k tomuto dodává, že v tomto správním řízení vychází ze skutkového stavu tak, jak vyplývá z kontrolních zjištění a na tento skutkový stav samostatně aplikuje relevantní právní předpisy; v dané věci tedy došlo k rozdílnému právnímu posouzení, které ovšem dle názoru správního orgánu nemůže mít vliv na správnost ani zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť posouzení otázky registrační povinnosti je předmětem odlišného postupu dle zákona č. 101/2000 Sb. (viz § 16) a nikoli sankčního řízení podle § 46 zákona č. 101/2000 Sb.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnosti stanovené v § 5 odst. 2, § 5 odst. 1 písm. e), § 11 odst. 1 a 5, § 13 odst. 1, § 5 odst. 1 písm. d) a § 16 zákona č. 101/2000 Sb.

Při stanovení výše sankce správní orgán přihlédl nad rámec výše uvedeného ke skutečnosti, že sledování zaměstnanců na pracovišti prostřednictvím kamerového systému bez jejich souhlasu za účelem monitorování a vyhodnocování jejich pracovní výkonnosti představuje hrubý zásah do jejich soukromí, a dále zohlednil

skutečnost, že se účastník řízení dopustil více správních deliktů, a to nejen v souvislosti se shromažďováním osobních údajů prostřednictvím záznamů z kamerového systému, ale také v souvislosti s vedením personální evidence.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, které správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů. Tato lhůta začíná běžet dnem převzetí rozhodnutí, nejpozději však desátým dnem od jeho uložení u provozovatele poštovních služeb.

Praha, 5. října 2007

Vanda Vaculíková
ředitelka odboru správních činností